

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών μετροῦμεν χρόνον
εἰς τὴν γῆν τῶν Παρθενόνων..

Ἐννὰκόσα τέσσερα καὶ χίλια
ποῦ θὰ ἔβγουν λαοὶ μὲ πετραχήλια.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ ὅσ' τὸ χέρι.

Εἰς γινώσκιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμποῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κ' ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ὁκτὼ καὶ δέκα τοῦ Σεπτεμβρίου,
μηνὸς ὠραίου, ζεστοῦ καὶ κρύου.

Ὁκτακόσα πενήντα κ' ὀκτὼ,
ξαναχάσκω μὲ στόμ' ἀνοικτό.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτους,
ὁ καθένας νέτος ὀκέτος.

Π. — Εἶδες καὶ σὺ τοῦ Γαλανοῦ
τὸν φόρον τὸν φρικώδη,
ποῦ τὴν δόδ' τοῦ Κολωνοῦ
ἐσήκωσε ὅτ' οὐ πόδι;

Εἶδες ὅποσα δράματα
μᾶς συγκινοῦν ραγδαῖα;
ἐδιάβασες τὰ γράμματα
τοῦ Νίκα τὰ σπονδαῖα,
ποῦ τόσην ἐπροκάλεσαν συζητήσιν καὶ σάλον
μικρῶν τε καὶ μεγάλων;

Δὲν ἐσυζητήσες καὶ σὺ μ' αὐτὴ τὴν κοινωνία,
ποῦ ἔεχασε τὸ Πόρτ-Ἀρθούρ καὶ τὴν Ἰαπωνία,
καὶ γιὰ τὸν Νίκα συζητεῖ καὶ γιὰ τὴν Ἀφροδίτη,
ἐστένη συμπολίτη;

Δὲν εἶδες ὅλον τὸ κοινὸν
νὰ τρέχει, νὰ συμψύρεται
πρὸς τὸν ἀργῆτα Κολωνόν,
ἐνθ' ἀηδὼν μυῖρεται
βάσσαις ὑπὸ χλωραῖς
τῆς τόσας συμφοραῖς;

Καὶ πάλιν τὸ Ρωμαῖκο δὲν εἶδες τῶν συγχρόνων
νὰ χάνεται γιὰ σκάνδαλα κ' αἱμάτων τραγωδίας;

δὲν τῶδες εἰς τῆς δόξης του καθήμενον τὸν θρόνον
καὶ νὰ τὸ γλύφῃ γλαφυρῶς ὁ γλύπτης ὁ Φειδίας;

Δὲν ἄκουσες πῶς ὁμιλοῦν
τῶν Ἀχαιῶν οἱ κοῦροι,
καὶ πρὸς συζητήσιν καλοῦν
τὸν κάθε κουσκουσούρη
νὰ πῇ κ' αὐτὸς τὴν γνώμην του περὶ τῆς Ἀφροδίτης,
καὶ συνετελέξεις γίνονται μαζί μὲ τὸ παιδί τῆς;

Καὶ πάλιν δὲν σ' ἐφώτισε μὲ φῶς χρυσῶν ἐλπίδων
ἡ γῆ τῶν ρησασίδων;
Καὶ σὺ δὲν ἐμακάρισες τὴν γῆν τῶν θερμοαίμων,
ποῦ σοβαρὸς τὴν κρίνεις
κ' ἀπὸ τοὺς ρύπους τῆς γεννᾶ τὰ κλέη τῶν πολέμων,
τὰ κλέη τῆς εἰρήνης;

Δὲν σ' ἔτερεψαν τὰ σχόλια γλωσσῶν ἀχαλινώτων;
ἢ φλὸξ δὲν σ' ἐπυρπόλησε δασκαλικῶν ἐρωτῶν;
Λέοντες ἐβουλήθησαν, μὰ καὶ λέοντων σκύμοι...
ὦ σεῖς ἀναξυφόρμιγγες νεκρῶν Πηδάρων ὕμνοι,
τίνα θεόν, τίς ἥρωα, τίς ἄνθρωπα κελαδήσομεν;
μ' αὐτοὺς τοὺς ἀθλοὺς τῶν Ρωμηῶν βεβαίως θ' ἀπαυδήσομεν.

Λεῦτε καὶ νῦν, τῶν Ἀθηναίων
ὀργῶντες τρεβαδοῦροι,
νὰ ψάλλομεν τὸν Κολωνόν
κ' ἐκεῖνο τὸ κουμπόρι,
ποῦ τοῦ δασκάλου τοῦ κλεινοῦ
τὸν βίον ἐτερμάτισε,

καὶ τὴν κυρίαν Γαλανοῦ
καίρως ἐτραυμάτισε.

Τὰ τῶν πολέμων σχόλια πρὸς τὸ παρὸν ἀφήσωμεν
κὶ εὐθὺς ἀναδιψήσωμεν
τὰ γράμματα τοῦ Νίκα,
ποῦναι γεμάτα γλύκα,
κὶ ἔλατε νὰ περᾶσωμε ἴστων καφενέ τῆς ὥρας
μὲ σκάνδαλα συζυγικά, μὲ Δόξαις, μὲ Πανδύραις.

Τάδες καὶ σύ, βρὲ μασκαῶ,
τὰ δράματα τὰ τρομερά;
γιατί τὸ στοματάκι σου καθόλου δὲν ἀνοίγεις,
καὶ μὲ τὴν βουβαμάρα σου μὲ σκάζεις καὶ μὲ πνίγεις;

Φ. — Τῶδα τὸ δράμα τὸ φοικτό, κὶ ὅλος ὁ νοῦς μου φοίττει...
τὸν Γαλανό, τὸν Λίσκαλο, κὶ αὐτὴν τὴν Ἀφροδίτη.
Τῶδα τὸ δράμα τὸ φοικτό καὶ τὸ κορμί μου τρέμει,
τῶδα μ' αὐτὰ τὰ μάτια μου...

Π. — Τί λές, μαρὲ βερέμνη;
Φ. — Εἶδα τὸν Νίκα, Περικλῆ, τὸν Κόντε δηλονότι,
ποῦ τὸν τιμοῦν οἱ πρότεροι.

Ἐστὴν Ἀφροδίτη τὴν Ἀρχὴ γονατιστὸ τὸν εἶδα
μὲ μάτια σὰν γαρίδα,
κὶ ἄκουσα τέτοια νὰ μιλῇ:
βάλε φαρμάκι ἴστω γαλί,
φαρμάκωστον τὸν γέρο,
τὸν πρότερο καρβαλιέρο.

καὶ πάρ' ἐμὲ τὸ νεῖο παιδί καὶ τᾶξο παλληκάρι
νὰ σὲ χορταίνω ζάχαρι, μύσχο καὶ κουνουνάρι.

Ἐνῶ τωοῦτον ἔρωτα θερμὸν ἐξωμολόγει
καὶ τὴν Ἀρχὴν ἐφλόγιζαν οἱ φλογεροὶ τὸν λόγοι,
νὰ σὺν κὶ ὁ γέρο-Γαλανός,
ὁ Θεοδωράκης ὁ τρανός.

Δὲν ξέρεις πῶς ἐτρόμαξα σὰν εἶδα τὸν Ὀθέλλο
μὲ τὸ στακτὶ καπέλο.

Ἐγύρισε περιφανὴς ἀπὸ μακρὸν ταξίδι,
ποῦ τελευταίως ἔκαμε μὲ τὸν Κωνσταντινίδη.

Π. — Δουτόν;
Φ. — Ἐπῆγε, Περικλῆ, κὶ ἐστάθη κατὰ μέρος
ὁ Γαλανός ὁ γέρος,

καὶ μόνος ἐκρυφόβλεπε μεστὸς ζηλοτυπίας
τοῦ Νίκα τοῦ Προθυπουργοῦ τὰς ἐρωτοτροπίας.

Μεγάλα δὲ κατὰ θυμὸν καὶ φρένας ἐμερμήριζε
κὶ ἄκουσα κὶ ἐπιθύριζε:
Ἄχ! Ἀφροδίτη μου κυρά,
πῶς ἔτσι μ' ἄφησες σκληρά,
καὶ κάνεις ἀπιστίας
καὶ μύμολαις ἀστεΐαις;

Ἐγὼ γὰρ σὲ ταξίδεψα κὶ ἀνέβηκα ἴστας Ἄλπεις,
καὶ σὺ στοὺς κόλπους τοὺς ἀβροῦς,
ποῦ κρύβουν τόσους θησαυροὺς,
τὸν Κόντε περιθάλπεις.

Γὰρ σὲ σαλίπαις ἔφαγα τὸν Γερμανὸν καὶ σούπαις,
γὰρ σένα πῆγα καὶ ἴστω Γράτς καὶ γράτσια δὲν μοῦπες.
Ἐπῆγα καὶ ἴστω Μόναχον,
κὶ ἐν τοῦτοις ὀλομόναχον
μ' ἀφίνεις γὰρ τὸν Νίκα...
ποῦ διάβολο σὲ βρῆκα!

Ἐγὼ γὰρ σὲ ταξίδεψα νὰ δράσω, νὰ μιλῶσω,
καὶ νέους νόμους καὶ θεσμοὺς γὰρ σὲ νὰ κουβαλήσω.
Πῶς τὴν ἀγκάλην παραιτεῖς τοῦ γέρο-Κορδονίδη,
τοῦ φορτωθέντος κατ' αὐτὰς μὲ σάκκον ταξιδιωτοῦ;
ἐγὼ γὰρ σὲ ταξίδεψα μὲ τὸν Κωνσταντινίδη,
ποῦ παρ' ὀλίγον ἔλειπε νὰ χάσῃ τὸ παλιό του.

Τὸν ἄνδρα ἔξχασες σκληρόι,
τὸ πρότερο τὸ καμάρι σου;
ἴσημόνησες καὶ πατερά
πῶς σήκωσα γὰρ χάρι σου;

Εἶπεν αὐτὰ κὶ ἐθύμωσε
καὶ φλὸξ τὸν ἐπυρόλει,
καὶ ἴστω ζευγάρι αἰμώσε
κὶ ἔβγαλε τὸ πιστόλι,
καὶ μπάμ καὶ μπούμ πυροβολεῖ,
κὶ ἀμέσως πάστιον κάτω
τὸν Κερκυραῖον σεβνταλῆ
κὶ ἀντίο ντὲλ πασσάτο.

Π. — Ἀλήθεια τὸν ἐσκότωσε;

Φ. — Τὸν ἐσκότωσε... Τὸν εἶδες;

Φ. — Τὸν εἶδα ποῦ τὸν ἔσπλωσαν ἀπάνω σὲ σανίδες,
κὶ ἔτρεχαν φίλοι κλαίοντες καὶ τύπτοντες τὰ στήθη
κὶ ὀλοφυρμὸς ἤκούετο μεγάλος ἴστω Κορφιῖτες,
ὁπότεν—ὁ τοῦ θαύματος!—ὁ Νίκας ἀνεστήθη
κὶ ἀμέσως ἀνεχώρησε κὶ ἐπῆγε ἴστω Λουκάτες.

Π. — Μ' αὐτὰ ποῦ λές, βρὲ Φασουλῆ, δὲν σὲ καταλαβαίνω
καὶ μήτε μὲς ἴστων λόγων σου τὸ νόημα δὲν μπαίνω.
Φ. — Ἐγὼ λαλῶ μὲ σύμβολα, λαλῶ μὲ παροιμίας,
μὰ τὸ μυαλό σου φαίνεται νοσοῦν ἐξ ἀναιμίας,
καὶ δὲν μ' ἔμπορεις, ζωντόβολο, τοὺς λόγους μου νὰ νοιώσῃς
γιατὶ σοῦ λείπει γνῶσις.

Π. — Τὸν περιούσιον λαὸν δοξάζω τοῦ Κυρίου...
κὶ ὁ Θεοδωρὴς ὁ Γαλανός τί γίνηκε ἴστω τέλος;
Φ. — Ἐφυλακίσθη ἴστω δόδον τῆς Τρίτης Σεπτεμβρίου
καὶ μὲ τὸν κουτινίτην τὸν βογγοῦσε σὰν Ὀθέλλος.
Ἄν ἔρωτῃς, βρὲ Περικλῆ, καὶ γὰρ τὴν Ἀφροδίτη,
τὴν πῆραν καὶ τὴν ἐκλείσαν μὲς ἴστω Δρομοκαίτη.

Π. — Ὁ Κόντες ἔφυγε λοιπόν;
Φ. — Φεύγει τοὺς φίλους του λυπῶν,
κὶ ἂν θέλῃς, Περικλέτο μου, κανένα ρουσφετάκι,
νὰ στείλῃς γραμματάκι
καλογραμμένο καὶ κομψό μὲ φράσεις ριλιμνίταις
ἴστω Λούκα τὸν Προθυπουργό, ποῦ μένει ἴστω Λουκάτες.

Ὁ Κόντες ἔφυγε λοιπόν
τοὺς τόσους φίλους του λυπῶν.

Τὸν εἶδα τοῦτον ποῦμινε μὲς ἴστω Τατόγη,
τὸν εἶδα καὶ τὸν ἄκουσα νὰ λῆ τέτοια λόγια.

Καὶ τί καὶ τί δὲν ἔκαμα γὰρ τὸν Ρωμηὸν τὸ γένος!...
γαμιά, παιδιά, κουράστια, καὶ τώρα κουρασμένος
τὸν κάθε φίλο χαιρετῶ, τὸν κάθε μίο κόρο,
καὶ ἴστω Κορφοὺς ἐσπλόνομαι ἴστω νὰ φρεσκώσω.

Καὶ τί καὶ τί δὲν ἔκαμα... τοὺς ἄθλους μου καμάρωσα...
ἐγὼ καὶ Στόλων καὶ Στρατῶν Ταμεῖα σὰς ἐσκόρρωσα,
κὶ ἔκανα τὸν Σιμόπουλον μὲ λυρισμὸν νὰ γράφῃ
πρὸς ὅλους τοὺς προσφερόντας γὰρ τὰ καινούρια σκάφη.

Τάσυντακα καὶ τάτελῃ τᾶφερα ἴστω ἐντέλεια,
μὰ ἴστω μὲ τοὺς Βασιλεῖς ἔμεινα ἴστω Δεκέλεια,
καὶ μὲ κυρίους μου γνωστοὺς καὶ μὲ γνωστὰς κυρίας
ὡς ἴστω Δελφοὺς ἐξέδραμα διὰ τῆς «Σφακτηρίας».

Γιαμὰ πολλὴ μ' ἐκούρασε καὶ τὸ ταξίδι τοῦτο,
μὰ ἴστω γὰρ τὸν Ὀλό,
ποῦ διευνήθει μὲ μυαλό
σπουδαῖον ἴστω ἴστω.

Μὲ τὸν ἴστω, μὲ τὰ φῶτα
τόσων φίλων ἐπισκέψεις,
ὁποῦ πάντα ἴστω ἴστω
θὰ σὲ κάνουν νὰ μουσκέψῃς.

Τίτι τὰν, ἴστω πόρτα κόσμοι,
καὶ τοσγάματα ἴστω Δότη,
καὶ φωναῖς καὶ μπλάτσια
καὶ θυμοὶ γὰρ ρουσφετάκια.

Μὰ τί κόπους ποῦ τοὺς εἶχα... νῆματα μὲς ἀπάνω κάτω,
κὶ ἔβαλα καὶ τὸν Μινίστρο, ποῦναι μὲς ἴστω Κορσολάτο,
νὰ ἀντάξῃ καὶ νὰ στείλῃ
διακρίνωσι ἴστω Πύλη,
καὶ νὰ πῇ πῶς ἴστω Σαντζάκια καὶ ἴστω γὰρ τὸν Μακεδόνα
δὲν θὰ βγῇ μὴ ἴστω μόνον
ἴστω μὲς καπετάνιος,
νὰ στήλῃ κὶ ὁ Σουκιάτος.

Μὰ τί κόπους ποῦ τοὺς εἶχα... κάθε τόσο ξαφνικό...
μ' ἐπροσκάλεσαν μὲς ἴστω καὶ μὲς ἴστω Ἡλεκτοικό,
καὶ μ' ἐπῆραν ἴστω βαγόνι γὰρ νὰ δῶ κὶ ἐγὼ τὸ ρεῦμα...
πλὴν κὶ ὁ Ναυαρχὸς ὁ Λούβι μ' ἐπροσκάλεσε γὰρ γεῦμα.
Κόπος φρενὸς καὶ τοῦτος μὲς ἴστω ἄλλας τῆς φροντίδες,
νὰ πηγαίνῃς ἴστω ἴστω καὶ νὰ τρῶς σὲ Ναυαρχίδες.

Τί κόπους δὲν ἐτράβηξα καὶ πόσας συγκινήσεις!...
 μὲ τὸν Ζαήμην ἄρχισα ξανὰ συνεννοήσεις,
 καὶ εἰς ὅλα συμφωνήσαμε, καὶ ὡς τώρα μόνον σ' ἔνα,
 τῶν βοσκησίμων τῶν γαιῶν, δὲν συμφωνεῖ μ' ἐμένα,
 γιὰτὶ καθένas σύμμαχος ἀπὸ τοὺς διασήμεους
 θέλει καὶ οἱ φίλοι του παχεῖς
 μέσα σὲ γαίης τῆς Ἀρχῆς
 τὰ βόσκουν βοσκησίμους.

Καὶ τί καὶ τί δὲν ἔκαμα... καὶ ἐξήστραψα καὶ ἐβρόντησα,
 γιὰ Μάουζερ καὶ Μάνιχερ νυχθημερὸν ἐφρόντισα,
 γιὰ θώρακας θωρακωτῶν, γιὰ νέα τηλεβόλα,
 καὶ Στρατηγὸς ἐπρόβαλα καὶ Ναύαρχος καὶ ἀπ' ὅλα,
 καὶ ἐροίχτηκα τοῦ Θεοδώρη μὲ τὴν «Ἡμερησία»
 γιὰτὶ φωνάζει πῶς καὶ ἐγὼ δὲν ἔγινα θυσία.

Δούλος πιστὸς ἐφάνηκα σ' ἀγαπημένο κόμμα,
 τὸ τίλαντον ποῦ μοῦδωσαν δὲν τόκουσα σ' ὅτ' ἔχωμα.
 Τοὺς Γιββελίνους ἦρωσα μαζί μὲ τοὺς Γονέλφους
 καὶ ἐχόρτασα τῶν μὲν καὶ δὲ τῆς ἀδειαναῖς κοιλίταις,
 καὶ ἀφίνω τὸν Σιμόπουλο καὶ ὅλους τοὺς συναδέλφους
 τῶν φίλων τὰ τελειώνουνε τῆς εὐκολαῖς δουλίταις.

Ἀφησα καὶ τὸν Λομβάρδο σ' τοὺς δασκίλους του τὰ πέση,
 καὶ ἀπ' ἐδῶ καὶ αὐτὸς τὰ παύση καὶ ἀπ' ἐκεῖ τὰ μεταθέση,
 καὶ ἔκαμα καλὰ καὶ ὁ Νίκας τραγικῶς τὰ σκοποῦθῃ
 γιὰ τὰ μὴ μετατεθῇ.

Καὶ σ' τὴν τόσην μου τὴν πλῆξιν
 μοῦφεραν καὶ αὐτὴν τὴν λῆξιν
 τῆς Συνόδου τῆς Ἐκτίκτου, τῆς ὁποίας ἤμουν ἥρωος,
 γιὰ τὰ τὴν προσυπογράψω καὶ ἔτσι τὰ τῆς δώσω κύρος.

Καὶ μὲ πόνον καὶ μ' ὀδύνην
 τὴν ὑπέγραψα καὶ ἐκείνην,
 μὰ πολὺ κουράστηκα
 καὶ κοιρομεσίστηκα.

Μὰ τί κόπος, μὰ τί κόπος... τορεῖ φοραῖς ἀνάθεμά τος...
 ἕνας μπαίνει καὶ ἄλλος βγαίνει,
 μὰ σοῦ τόκανα τὸ κρῖτος
 σὰν ρωλοῖ τὰ πηγαίνει.

Εἰς τὰ χέρια σας ἀφίνω τὴν Ρωμαϊκὴν φελούκα,
 καὶ σηκώσετε σ' τῆς πλάταις
 τὸν Πρωθυπουργὸ τὸν Κόντε, τὸν Πρωθυπουργὸ τὸν Λούκα,
 τὰ τὸν πᾶτε σ' τῆς Λουκαίτες.

Π. — Ἀμμ' ἀκουσες τί κόντεψε τὰ πίδη, πατριώτη,
 καὶ ἐκεῖνος ὁ Γεώργιος, θωρακοβόρις πρώτη;
 ὁ Στόλος ὁ τῶν Βρεττανῶν ἔβριξε μὴν ὀβίδα
 καὶ ἐκείνη παρ' ἐλπίδα
 βροτῶ μὲ μὴ καὶ ἀνάβει
 κοτὰ πρὸς τὸ καράβι.

Κι' ἂν ἔσκαζε ἔκοντῆτερα φαντιάσον φουκαῶ,
 τὴν τόση συμφορὰ.
 Ἀρτίο, θὰ φωνάζαμε, Ρωμηῶν θωρακοβόρις,
 σοῦταν γραφτὸ μ' Ἐγγλέζικαις ὀβίδες τὰ φουτῆρες.

Φ. — Μὲ κνηγεῖς ἐπήγαινα τὰ πῆσω τρυποζίουδα,
 καὶ ἐκεῖ σὰν τᾶμαθα καὶ αὐτὰ
 εἶπα σ' τοὺς φίλους δυνατὰ:
 φαίνεται πῶς ἐξήλεψαν μὲ τὴν θωρακοβόριδα,
 καὶ εἶπαν πῶς ἀμολόρησαν τὴν μπόμπα κατὰ λάθος...
 αὐτοὶ σὰς εἶπα πῶς μ' ἐμᾶς ἔχουν μεγάλο πάθος.

Κι' ἀκούσετε καὶ μάθετε,
 γενναῖοι πτηνομάχοι,
 ὁ Στόλος μας πῶς κάθεται
 σ' τῶν Ἀγγλων τὸ στομάχι.

Καὶ δαὸ μαοῦναις μας τὰ δοῦν, τῆς «Κίχλαις» καὶ τῆς
 σ' τὸ κῆμα τὰ λιχνίζονται, «Κίσσαις»
 τότε τοὺς πᾶνουν λύσσαῖς
 καὶ ἀμέσως δαιμονίζονται.

Τὶ κοῖμα ποῦ χαρήκαμε
 πῶς ἦλθαν ἐδῶ πέρα...
 τὸν διάβολό μας βοήκαμε
 μ' αὐτὴν τὴν Ἐγγλιτέρα.

Βεβαίως ὁ Γεώργιος τοὺς κτύπησε σ' τὰ μάτια,
 καὶ ἐπίτηδες ἀμολόρησε γιὰ τὰ γενῆ κομμάτια.
 Μὰ μήπως καὶ σ' τὸ Φάληρον μὴ τρομερὰ τορτίλλη
 καὶ βάρες καὶ βαρκαρήδες ἀγρίως δὲν ἡπεῖλει,
 καὶ παρ' ὀλίγον θᾶσκαζε σ' τὰ γυναικεῖα μπάνια
 καὶ ἀπὸ τὸν φόβο κέρωσαν λογιῆς λογιῆς φουστάνια;

Σὺρ μὰ παρὸν ἐπίτηδες τὰ κάνουν δίχως ἄλλο.
 Π. — Κι' ἐγὼ γι' αὐτό, βρὲ Φασουλῇ, ποσὼς δὲν ἀμφιβάλλω.
 Φ. — Ἐμπρός, μὲ τῆς ὀβίδες σας τοὺς Στόλους μας κτυπᾶτε,
 ἔξομε τὰ τερτίπια σας, τὴν κλάρα ποῦ τὴν πᾶτε.
 Μ. — Περίφρονοῦμεν τῶν Τζῶν-Μπουλ τὰ κῆτη τὰ θαλάσσια.
 Φ. — Ἐπίτηδες σ' τὸν Ἀστακὸ θὰ πᾶνε γιὰ γυμνάσια,
 γιὰτὶ βεβαίως θ' ἀκουσαν καὶ ἐκ φήμης ἔξορουν ὅλοι
 πῶς ναυμαχοῦν τοὺς ἀστακοὺς οἱ τῶν Ἑλλήνων Στόλοι.
 Π. — Πᾶμε λοιπὸν τὰ φύγωμε καὶ βλέπω μὴν ὀβίδα,
 καὶ ὅσοι καμπόσαις, Φασουλῇ, μὲ μὴ παληοσανίδα.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίταις.

Ἀσμένως τώρα φέρομεν εἰς γυῖσιν τοῦ κοινοῦ
 πῶς βγήκαν τὰ ποιήματα τοῦ Πι Συροδινοῦ,
 μ' ἔξορουν μεγαλόστομον, μὲ λαυρον λυγισμόν,
 καὶ μὲ πατοῖδος αἰσθημα καὶ μ' ἐνθουσιασμόν.